

12. Sayı Temmuz-Ağustos 2021

RAFE

*Edebiyat
Fikir
Kültür
Sanat*

Yıl: 2
Sayı: 12
Temmuz - Ağustos 2021

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak - Arka Kapak
Ahmet Öztürk

Düzeltili

Ömer Kalender
Seleme Kayabaşı
Tarkan Güleç

Tasarım

Gül Sultan Çiçek
Ahmet Öztürk
Zeynep Sude Alataş

Sosyal Medya Sorumlusu
Aybike Ulubaş

İçerik Fotoğraf Sorumluları
Meryem Özdemir
Zeynep Sude Alataş

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden 03 Orta Yerinden Şiir 04 Sözler ve Sesler Hikâye

05 Sen Bu Sonu Unut Şiir 06 Şiirhane 07 The Witcher

09 Foto-Sentez 10 Sınırın Sonuna Yolculuk: Tatar Çölü Kitaplık 11 5.45 Saati Şiir

12 Röportaj 15 Foto-Sentez 16 Şiirhane

17 Bağlanıyorum ama, Nasıl? Psikoloji 19 Şiirhane 20 Akşam Şiir

21 Foto-Sentez 22 Gözlerdeki Mezarlar Hikâye 26 Mars'a Düşen Kızın Hikâyesi Çizgi Hikâye

28 Dolu Güğüm Şiir 29 Yolculuk Şiir 30 Yaz Akşamları Deneme

31 İnsan Olmasam Şiir 33 Leylim Leylim Alıntı 34 Sanat-Sepet

35 Paris'te Olan Paris'te Kalmasın Gezi Yazısı 38 Şifre Şiir 40 Ben Bugün Bir Kalp Kırdım Deneme

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Editörden

Doyuma ulaştığımız nokta, bundan iyisinin olamayacağının farkına vardığımız an, daha fazlası için çabalamanın anlamsız geldiği o vakit veya hayallerimizi elde ettiğimiz, sonunu gördüğümüz, bir tepeden hayatın kalanına baktığımız zaman... İşte tam o zaman iki yol çıkar önümüze ya yeni hayaller kurmalı ve farklı hedefler belirlemeli ya da bu doyumun bize verdiği hazzı sonuna kadar tadıp, bu mutluluğun bir daha gelmeyeceğinin bilinciyle yavaş yavaş yitip giden o ân'ı tüm derinliğiyle içimize çekmeli, hafızamıza bütün ayrıntılarıyla kazımalı ve kalan ömrümüzde bundan iyisini beklememeyi öğrenmeliyiz. Lakin elbette geleceğe umutla bakmanın, geçmişe saygısızlık olmadığını bilerek yarınlara uyanmalı. Güzel yarınlarda buluşmak dileğiyle kendine iyi bak sevgili okur.

Orta Yerinden

Himmet Çokal

Çimlere basmayıp boylu boyunca uzandığımız,
Aylardan nisan, körfezde bir akşamüzeri,
Cepleri yoklukla imtihan edilen talebe yıllarımız,
Hissediyoruz kirpiklerimizin arasında denizin nefesini.

Güzel havaları kaçırmak en büyük kaygımız,
Zerre etkilenmiyoruz martıların yersiz telaşından.
Bir bahar havası çarpmış, aklımız gitmiş başımızdan.
Son vapur umrumuzda değil, varsın çeksın cezayı ayaklarımız.

Serseri bir ıslık gibi gençlik dudaklarımızın arasında,
Kollarımızı kavuşturmuşuz da başımızın altında,
Güzele bakmanın sevabına erme hevesindeyiz.
Zamanla derdimiz yok henüz, her şeyin gerisindeyiz.

Sırtını dağlara vermiş bir şehir, ayakları suya değen.
En güzel iklimine bürünmüş, arka bahçesinde dünyanın.
Durup düşünmek kâfi, kafidir serin çimlere uzanıp hayal kurmak
Mazi olmuş bir alışkanlık: zaman denen kitabı orta yerinden okumak.

Sözler ve Sesler

Süveyda Güleç

Genç adam yazı masasının başına oturdu ve sandalyesini büyük bir özenle düzeltti. Açık pencereden karşı kaldırımda henüz yeni çiçeklenmeye başlamış kiraz ağacını görebiliyordu. Bisikletiyle kaldırımdan geçen bir çocuğun ağaca çarpmamak için manevra yapışını izledi. Sokağın ruhuna şahit olmak, genç adam için nefes almaktan farksızdı. Güneş, baharın gelişini haber veren sıcaklığıyla bulunduğu odanın içini aydınlatıyordu. Günlerden ne olduğunun bir önemi yoktu çoktandır. Takvim artık belirsizleşmiş, yalnızca mevsimlerin gelişine bakılır olmuştu. Geceler kısalıyor günler uzuyor ve havalar ısınıyordu. Baharın sonları, yazın başlarında olmalıydılar. Genç adam düşüncelerini, üzerindeki bir örtü gibi çekip atarken daktilosunu düzeltti. Bu masanın başında yalnız düşüncelere hapsolup saatler geçirmeyi severdi. Ama bugün değil. Yarına yetiştirmesi gereken bir yazı vardı. Akşama ise yeni bir apartmana taşınan arkadaşının evine davet edilmişti. Geniş bir arkadaş çevresi olan ve kalabalıklarda rahat eden biri olmadığı için zihnini başına gelebilecek senaryolarla meşgul ettiği sıkıcı bir gece geçirmiş, aklında durumu uzun uzadıya tartmıştı. Şimdiyse üzeri dağılmış kağıtlarla kaplı yazı masasında oturmuş, kabul ettiği bu teklifi kendine bir meydan okuma olarak görüyor ve bundan içten içe haz alıyordu. Yazarken, gerçekte yaşadığı dünyadan ne kadar uzak kalabilirse yazdığı yazıları o kadar beğeniyor, kendinden olabildiğince bağımsız yazmaya çalışıyordu. Bir yazarın kendi hayatından esinlenmeden yazabilmesinin zor olduğunu bildiği halde kendine koyduğu bu kurala sadık kalmaya çalışırdı. Sokakta yanından geçen çiftlerin bir sözünü duyar ve hayatları hakkında tahminlerde bulunur, kendini onların yerine koyup geçmişlerini geleceklerini tahmin etmeye çalışmayı severdi. Durakta beklerken yanında beliren şık giyimli orta yaşlı adamın telefon konuşmasına kulak misafiri olur, onun bir bankacı olduğu kanısına varır ve yüzündeki gülümsemenin nedenini borsada yatırdığı paraların değer kazanmış olmasına bağlardı. İkinci el bir dükkanda bulunduğu ve bazı satırlarının altı çizilmiş olan kitabı ile bir bankta otururken karşı evin önünde top oynayan çocuklara gözü dalar, onların aileleriyle geçirdikleri tatilleri, herkesin masada bulunduğu akşam yemeklerini hayal ederdi. Hiçbir çocuk yalnız ve mutsuz düşünülemezdi. Sayı saymayı mutsuzlar bulmuş olsa da içten ve kocaman gülmeyi çocuklar bulmuştu. Kağıtlar mürekkeple doluyor, genç adamın daktiloda gezen parmakları hızlanıyordu. Pencereden esen hafif yaz rüzgarı saçlarını okşuyor, burnuna sümbül kokuları doluyordu. Birden yazmayı kesti. Derin bir nefes aldı. Açık hava resim sergisinde gördüğü kız geldi aklına. Nerden hatırlamıştı onu? Badem gözlü ve güzel gülüşlü kıızı o günden sonra hiç düşünmemiş, kız aklına bile gelmemişti oysa. Kesinlikle çocuksu bir şeyler vardı onda, diye düşündü. Tuhaf. Onu bugün, hatta hemen şimdi tekrar görmek istiyordu. Kağıtlarını aceleyle sıraya dizdi. Camdan son bir kez baktı. Güneş kızıla dönmüş, bulutlar gökyüzündeki yangının yeryüzüne inmesine engel olmaya çalışır gibi birleşmişti. Genç adam yazı masasının başından kalktı ve sandalyesini büyük bir özenle düzeltti. Nasıl olsa acelesi yoktu. Nereye gideceğine yola çıkınca karar verecekti. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerledi, ceketini asılı durduğu yerden alıp iki parmağıyla omzuna doğru attı. Kapının kapanırken çıkardığı gürültü hatırladığı son ses oldu.

Tüm bunlar genç adamın kağıtlara döktüğü kelimelerinden ibaretti. İnanmak size kalmış.

Sen Bu Sonu Unut

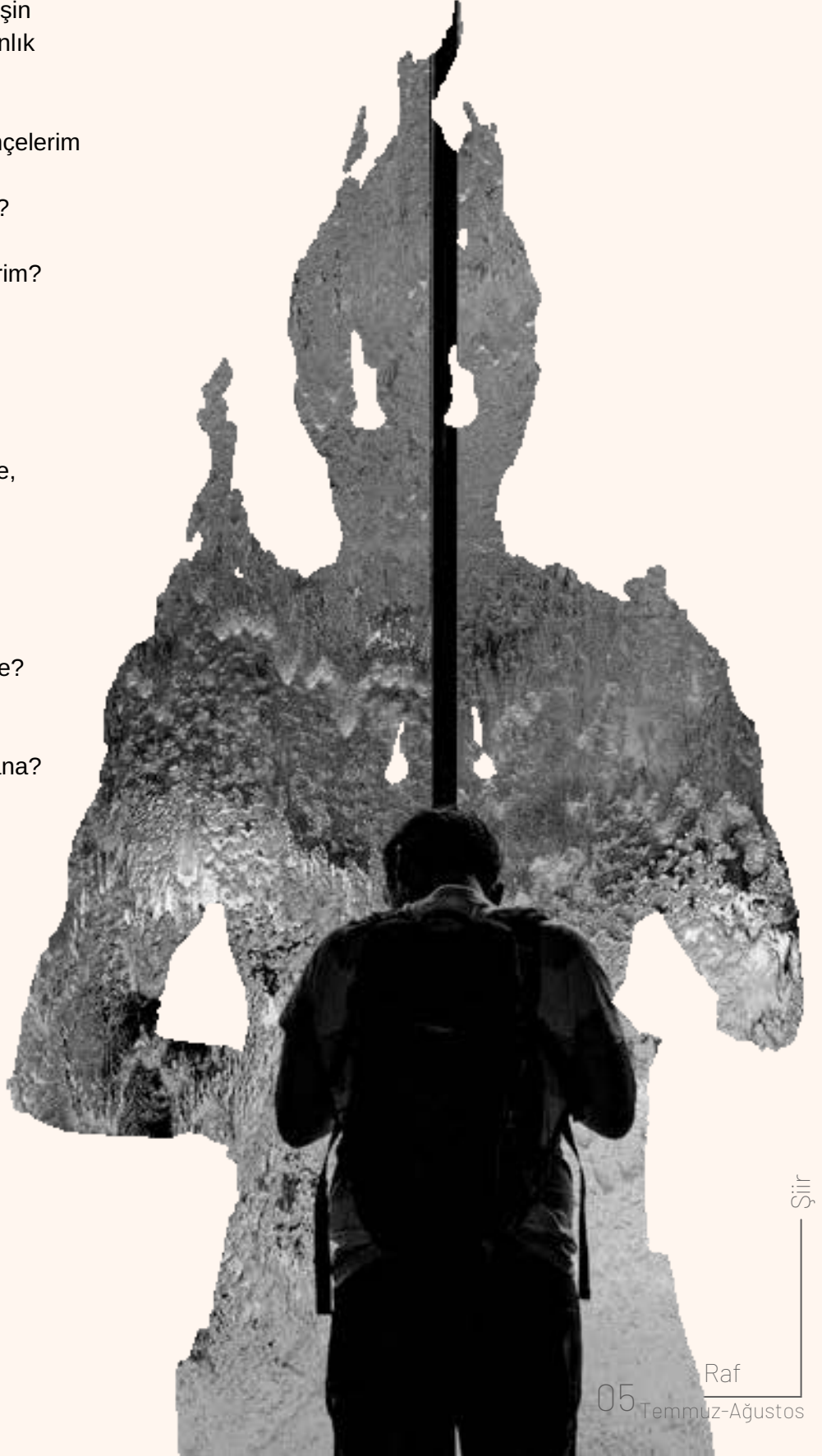
Mehmet Haki Şahinalp

Ellerim titriyor, yetişin
Gölgelerim de ağlıyor artık
Umudu yok odama vuran güneşin
Hayallerim gecelerden de karanlık

Adam yiyen çiçeklerle dolu bahçelerim
Neden ejderha gibi görünür,
Dilek tuttuğum uğurböceklerim?
Toprağına yalnızlığım mı kaçtı,
Neden bülbül yerine inler güllerim?

Hey! Yalnızlığım
Kimin ahıdır bu yuttuğun,
Yanlış dua mıydı okuduğun?
Neden hala sallanmadın bir ipte,
Nedir bu hayata tutunduğun?

Düşünürüm, düşünürüm
Bazen şeytanla görüşürüm
Neden muhtaç ettiniz beni iblise?
Neden yalnız bıraktınız?
Şimdi kim dur diyecek bana,
Gözlerim bakarken ip asılı tavana?

Beni Şiirlerim Duysun

Süeda Sena Özkan

Rastgele bir trene binip uzağa gidelim.
İhtiyacım olan tek şey bu inan.
Pencere kenarına oturayım,
Bir kulaklık,
Ve dolu bir zihin yeter bana.
Birbirlerinin ardından koşan rayları izleyeyim.
Geriye giden evleri,
Apartmanları,
Ve çimenleri,
Başımı yaslayayım,
Saçlarım düşüncelerime karışsın,
Islansınlar.
Ve ben şiir yazmaya gerek duymayayım bu sefer.
Sessizlik beni kucaklayan evim sanki.
Bugün de biraz eve döneyim.
Üstten açayım camı,
Rüzgâr gözlerine dolsun,
Çiğ güneş yüzümüze vursun,
Ne kitaplar ne de sen yetiyorsun artık bana,
Beni şiirlerim duysun.

Rüya

Rüya

Karşımda bir adam oturuyor,
sadece rüyalarımda gördüğüm.
Karşımda bir adam gülüyor,
ilk defa kaleme aldığım.
Elleri çenesinde bir şey düşünüyor,
düşü, saçları kadar güzel olmalı
o ben olabilir miyim?
Bu bir acaba değil bir istek
gözlerim ellerine gidiyor.
Karşımda bir adam oturuyor,
evli olduğunu anladığım.

Şiirhane

The Witcher

Bilal Uygur

Sizleri harika bir fantastik dünyaya davet ediyorum. Elflerin, büyücülerin, sahirelerin, canavarların ve efsungerlerin olduğu bir dünya. Yalnız şunu özellikle belirtmek isterim ki burada efsunger büyü yapan kişi değil, bu fantastik dünyada ücret karşılığında canavarları öldüren mutasyon geçirmiş insanlara verilen isimdir. Bunlara canavarları öldürmek için tutulan kiralık katiller de diyebilirsiniz. Bir efsungere ücretini verdiğiniz takdirde sizi herhangi bir canavardan kurtarabilir. En azından bunu bekleyebilirsiniz.

Efsungerlerin yeteneklerinin normal insan seviyesinin çok daha üzerinde olduğunu söylemek yanlış olmaz. Efsungerlerin gücü temel olarak aldıkları eğitim ve geçirdikleri mutasyonlar sonucu; metabolizma, adrenalin salınımı tarzı, normal insanların kontrol edemedikleri vücutsal faaliyetleri kontrol edebilmelerinden kaynaklanır. Bedensel ve zihinsel özelliklerinde büyük değişikliklere sebep olan bu mutasyonlar sonucunda efsungerler tam bir yaratık avcısına dönüşür. Bir de yanlarında her zaman 2 kılıç taşıdıklarını söylemek lazım. Çelik kılıç insan için, gümüş kılıç ise canavarlar içindir. Hislerinin çok daha kuvvetli olmasıyla beraber aynı zamanda bazı işaretler kullanabilirler. Efsungerler, büyücüler ve sahireler tarafından ilk kez meydana getirilip üzerlerinde deneyler yapıldıktan sonra Cosima Malaspina adında büyücü işaretleri geliştirir. İşaretler her ne kadar basit düzeyde büyüler olsa da her bireyde bunun için potansiyel yoktur. Yine de mutasyonlar Efsungerlerde sınırlı da olsa bir potansiyel kazanmalarını sağlar. Dikkat edin bu büyülerden birisiyle sizlere istediklerini yaptırabilirler. Şimdi gelelim bu fantastik dünyaya nasıl gidebileceğinize.

Andrzej Sapkowski tarafından yazılmış olan "The Witcher" fantastik kitap serisinde bu dünyayı bulabilirsiniz. Kitabın ana karakteri olan "Rivyalı Geralt" ise bir efsungerdir. Dilimize çevirdiğimizde değişik bir çevirisi olduğu söylenebilir. Özellikle orijinal isminin Wiedzmin yani Witcher olduğu düşünüldüğünde. Konuya dönecek olursak, kitapların konusu ana karakterimiz Geralt ve kaderiyle ona bağlı olan Ciri hakkındadır. Kadim bir güce sahip olan Ciri'yi himayesi altına alan Geralt, onu karşılarına çıkan bir çok tehlikeden korumaya çalışmaktadır. Orijinal adı Lehçe'de Wiedzmin olan fantastik kitap serisi 7 kitaptan oluşur.

Ancak bu fantastik dünyaya insanları asıl çeken Polonyalı bir oyun şirketinin hikayenin hakkını satın almasıyla beraber oyununu piyasaya sürmesidir. CD Projekt tarafından 3 oyunu çıkarılan The Witcher oyun serisinin ilk iki oyunu yüksek seviyede bir itibar kazandırmasa da üçüncü oyun olan The Witcher: Wild Hunt oyunu ile beraber tüm dünyada muazzam derecede ses getirmiştir. Hikayesinin muhteşem işlenmiş olmasının yanında oyun grafiklerinin, atmosferin ve müziklerin oyuncuları mest etmesiyle beraber Sapkowski'nin dünyası harika bir üne kavuşur. Bu oyun aynı zamanda 2015 yılının en iyi oyunu ödülüne de layık görülür.

Netflix' te bunların ardından geride kalmak istemez ve bir dizi çıkarmaya karar verir.2020 yılında The Witcher dizisi kitabın hikayesini adapte ederek izleyicilere sunulur.

Oyunları oynamak isteyen saygıdeğer okuyucularım, oyunlara başlamadan önce hikaye hakkında bilgi almanızı öneririm. Oyunların, kitaplarda anlatılan hikayenin 5 yıl sonrasında bahsetmesinden dolayı ilk olarak oyunları oynamak ve hikayeye bu şekilde giriş yapmak kafanızı karıştırabilir. Fakat bunlar sizi özellikle The Witcher 3 : Wild Hunt oyununu oynamaktan alıkoymasın.

Son olarak; eğer gerçekten bir efsunger olmak isterseniz Polonya'da bulunan "Witcher Okulu" nu sizlere önerebilirim.

"Efsungerler, canavarları öldürmek için varlar. Bildiriyi kimin gönderdiği önemli değil, para ödenmeli, hepsi bu." – Rivyalı Geralt

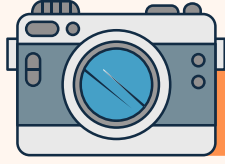

Foto-Sentez

Zehra Kekeç - İstanbul

Sınırın Sonuna Yolculuk:

Tatar ölü

Fanya Kaplan

Uzun zamandır okuyacağım kitabı anlık hislerime göre seçip okuyorum ve bu sayede kitaplar birden aklıma düşerek, bir yerlerde karşıma çıkarak ya da kitaplıkta gözüme çarparak kendi zamanını belirlemiş oluyor. Kitaplarımın doğru zamanı benden daha iyi seçtiğine eminim artık. Tatar ölü de kendi zamanını belirleyen kitaplardan. Bir kitabın, bir yazarın kendi zamanını belirlemesi ne demektir? Gününü ve saatini önceden asla bilemeyeceğimiz bir anda, gece yarısı hırsız nasıl gelirse öyle ansızın ruhun saklı odalarına sızmak için uygun anı beklemesi, bunun için fırsat kollaması demektir. Dino Buzzati, evimi, hayatımı ve sırlarımı işgal ettiğin için benden özür dilemene gerek yok. Şüphesiz, artık bana bakanlar gövdemi görürler. Lakin başka yerdeyim. Kafamda revolverdan yapılı bir soru işaretiyle ben Bastiani Kalesi'ndeyim.

"Elveda, senin gibi çok uzun zaman inatla umut eden ve sonra sana benzeyenler: Zaman elini sizden daha çabuk tuttu, sizinsiz artık her şeye yeniden başlama hakkınız yok."

Şuna inanıyorum ki, kitapta bahsedilen Bastiani Kalesi hepimizin içinde. Hepimizin içinde aşamadığımız Bastiani saklı. Ruhun irinleri! Onları oradan söküp atmak mümkün değil mi? Quasimodo'nun kamburu gibi sırtımızda taşımıyoruz ya onu, niye söküp atalım? Ruhumuzun en derininde kendimizden bile saklıyoruz bu çıbanı. Üstelik her şeye yeniden başlama hakkımız da yok. Ama gelin biz her şeye yeniden başlayalım. Başlayalım elbette, ama önce Bastiani Kalesi'ni tanıyalım. Ruhumuzdakini değil tabii, Rilke'nin Tanrısı gibi kişisel bir mesele bu. Ben Giovanni Drogo'dan bahsediyorum. Onun içinde bulunduğu Bastiani Kalesi'nden.

Kale, kimsenin gelip geçmediği, öte tarafında ne olduğunun, kimlerin yaşadığının bilinmediği bir çölün sınırındadır. Oraya gelenler, alışkanlıkların, her gün tekrarlanan ritüellerin etkisiyle bilinçli ya da bilinçsiz kaleyi terk edemezler. Söz konusu alışkanlıklar ve gündelik döngüler ne kadar bunaltıcı olursa olsun kalenin içindekilere güvenlik hissi verdiği için bilinmez, kale sakinleri hiçbir zaman aşamayacaklarını düşündükleri bilinmezlikle dolu toprakların kıyısında donmuşlardır. Tam da aşılmak için önlerinde duran geleceğin karşısında alışkanlıklarına sarılıp donmuşlardır. Ne kadar da tanıdık geliyor değil mi?

Ömrünü anlamlandırarak bir bekleyişe ihtiyacı var insanın. Tüm bu saçmalıklar, donukluklar pahasına ve sonunda gelen düşman da olsa. Dino Buzzati, Tatar ölü romanında Drogo'yu Bastiani Kalesi'nin bekleyenleri arasına sokarak insanın anlam arayışına yeni bir örnek veriyordu edebiyat dünyasında. Kendisiyle aynı yıl doğan Samuel Beckett'in "Godot'yu Beklerken" oyunundan ne kadar etkilendiğini kim bilebilir. Oyun hakkında bilgi sahibi olanlar bilir, oyunun kahramanları Estragon ve Vladimir'in hayatlarını varlığından dahi emin olmadıkları Godot isminde bir kişiyi beklemekle geçirdikleridir. Her sahnenin sonunda birisi gelmekte ve Godot'nun gelişinin ertelendiğini duyurmaktadır. Geleceğinden şüphelenseler de artık vazgeçmezler beklemekten. Aynı cümleleri kurmaktan yorulmaz, şu diyalogu yinelerler:

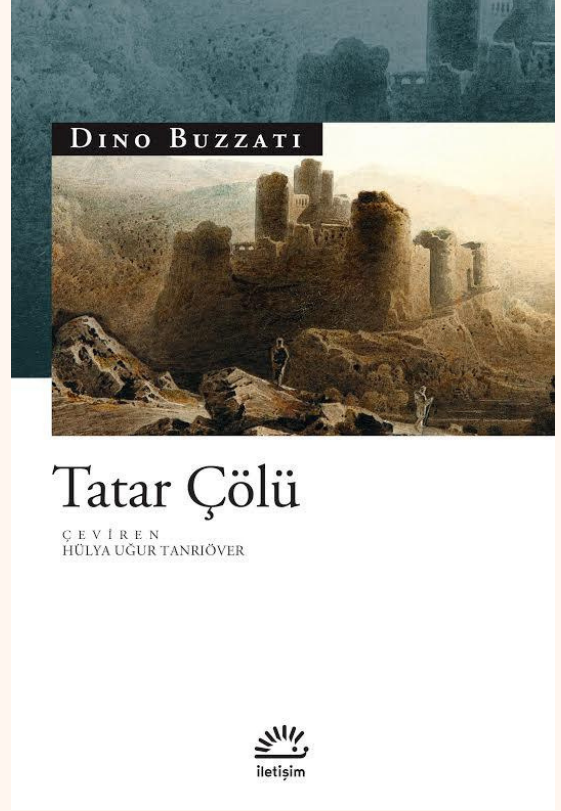
Estragon: Hadi gidelim!

Vladimir: Yapamayız.

Estragon: Neden?

Vladimir: Godot'yu bekliyoruz.

Estragon: Ah, evet.

5.45 Saati

Mam0ste

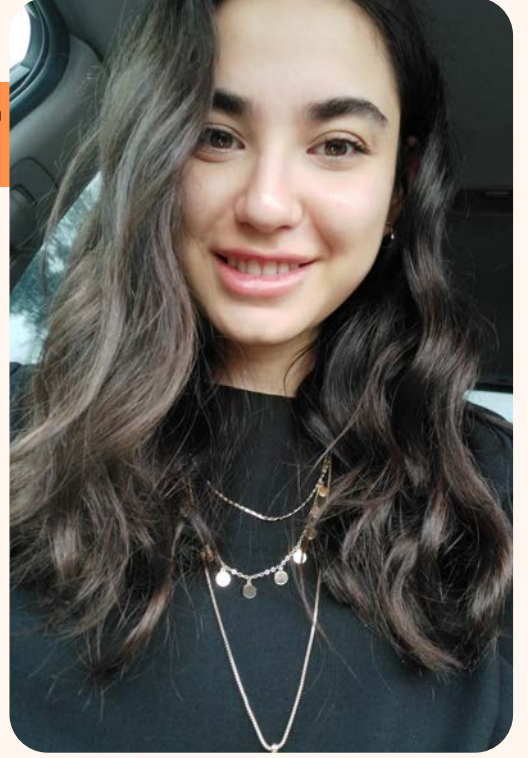
Nesin sen?
Kalpte biriken bir sızı mı
Dilde kalan bir yara mı
Kimsin sen?
Herkesin tanıdığı bir ben misin
Yoksa herkesçe bir el misin
Tutsak mısın esir misin
Giden misin kalan mısın
Nesin sen?
Sorgusuzca sualsizce
Kabahatin kendince
Karşısında dikildiğin
Bir sen misin?
Bir sen misin etrafına dağıldığın
Kurudukça ufaldığın
Nasip deyip dayandığın
Dağlar mısın?
Hangisisin?
Mor leylaklar,
Mor sümbüller,
Mor renkteki tüm çiçekler
Kadar kokar mısın?
Neredesin?
Kuşlar yuva yapmış
Penceremin gölgesine
Ürkek minik adımlarla
Konuyor hep yüreğime
Sen neredesin?
Belki bir yaz gelirsin
5.45 saatiyle.

Girişimci Büşra Kobya RÖPORTAJ

Öncelikle kimdir Büşra Kobya? Bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Ben Büşra, 25 yaşımdayım. İstanbul'da doğdum, burada yaşamaya devam ediyorum. Ortaokulda Bilfen Koleji'nde lisedeyse özel bir fen lisesinde tam burslu olarak okuduktan sonra İstanbul Teknik Üniversitesi %100 İngilizce Endüstri Mühendisliği bölümüne yerleştim. Mezun olduktan hemen sonra da "Life & Art" isimli internet girişimini kurdum. Life & Art ile sanatı ve tasarımı, her gün kullandığımız ürünlere entegre ederek hayatımızın bir parçası haline getirmeyi amaçlıyoruz.

Kendi markanızı kurmaya ve bu markada kendi tasarımlarınızı kullanmaya nasıl ve ne zaman karar verdiniz?

Özellikle liseden beri sevdiğim şeyler üzerine kendi işimi kurmak hayalimdi. Üniversitede de endüstri mühendisliğini bu yüzden tercih etmişim ama tam olarak nereden başlayacağıma karar vermek uzun zamanımı aldı çünkü çok fazla şeyi aynı anda seviyordum. Kitaplar şiirler okuyordum, müziklere tiyatrolara gidiyordum, seramik yapıyordum, resim çiziyordum, kaligrafi denemeleri yapıyordum, pasta tasarlıyordum, enstrüman çalıyordum; hepsini de çok seviyordum. Sonunda bunların hepsinin ortak yanının eşsiz olan, heyecanlandıran, keşfetmeye yönlendiren sanat olduğunu fark ettiğimde markamın temelini de sanat olmasına karar verdim.

Profesyonel bir çizim eğitimi aldınız mı? Eğer hobi olarak başlayıp kendinizi bu kadar geliştirdiyse amatör çizicilere ne önerirsiniz?

Ben çizime amatör olarak başladım, özel bir kursa gitmedim. Hep çizim yapmak istiyordum; renk renk kalemler, boyalar, fırçalar çok dikkatimi çekiyordu. Aynı manzaraların farklı ressamlar tarafından resmedildiğinde bambaşka hisler, dünyalar oluşturuyor olması çok etkileyici geliyordu. Üniversitedeyken sadece hobi olarak, Youtube'dan izlediğim videolarla denemeler yapmaya başladım, burada karakalemde suluboyaya her alanda sıfırdan başlayarak çizmeyi resmetmeyi öğreten çok fazla kaynak vardı. Benim başlamak isteyenlere önerebileceğim iki şey var. Birincisi; başlangıçta mükemmeli aramadan, kendine çok yük yüklemeyen sadece renk çalışmaları yapıp basit şeyler çizerek gözlem yeteneğini ve motivasyonunu artırmak. İkincisiyse sabırlı ve istikrarlı olarak çizmeye devam etmek. Çünkü deneyimledikçe ortaya koyduğunuz eserler güzelleşmeye başlıyor, zamanla gölgeleri ışıkları nerelerde kullanacağınızı düşünmeden farketmeye başlıyorsunuz, zamanla kendi tarzınızı buluyorsunuz.

Bir şeye başlamaya karar vermek, başlamak ve devam edebilmek gerçekten çok değerli ve zor şeyler. Siz bu işte en çok hangi konuda zorlandınız ve nasıl üstesinden geldiniz?

Öncelikle gerçekten sevdiğiniz, tutku duyduğunuz ve inandığınız bir alan bulduğunuzda korkmadan, mükemmel koşulları aramadan hemen başlamanız gerekiyor. Çünkü mükemmeli aradığınızda elinizde ne kadar güzel bir şey olduğunu farketmeyip hep daha iyisinin peşinde koşup durduğunuz bir kısır döngüye giriyorsunuz. Ben de ne yazık ki bunu yaptım, mükemmeli ararken ertelediğim işler, belki de kaçırdığım fırsatlar oldu. Ama durup baktığınızda yaptığınız şeylerin değerini farkedip, sizin içinde kaybolduğunuz detayların sadece sizin endişeleriniz olduğunu ve yola çıkmadan bir yere de varamayacağını fettiğinizde mükemmel aramaktan vazgeçiyorsunuz ve o noktada çok güzel işler ortaya koyabilmeye ve karşılığını almaya başlıyorsunuz.

Üniversitede endüstri mühendisliği okumuşsunuz. Sıfırdan bir marka kurarken bölümünüzün size etkisi nasıl oldu? Endüstri mühendisliği tam olarak kendi işinin sahibi olmak mı?

Aslında girişimcilik için birebir bir bölüm diyemeyiz. Endüstri mühendisliği çok geniş bir alana yayılıyor ve tek bir şey öğretmek yerine genel bir vizyon kazandırıyor. Kısaca insan, malzeme, bilgi gibi faktörlerden oluşan sanayi ve hizmet sektörlerinin yürütülmesi ve geliştirilmesi için sistem model ve yöntem önerileri ortaya koymak ve oluşabilecek sorunları önceden farkedip çözümler üretmek diyebilirim. İşletmelerin başarısını artıracak bilgi ve teknolojileri kullanma becerileri kazandırıyor. Mezunlarının yaptığı işler genelde 3 kategoriye ayrılıyor, ya özel sektörde üretim veya yönetim alanında çalışabiliyor, ya akademisyen olarak üniversitede kalabiliyor yada benim gibi kendi girişimini kurmayı tercih edebiliyor. Ben endüstri mühendisliğini seçerken kendi işimi kurmak istediğimi biliyordum; bu bölümle hem yönetim hem üretim alanlarını bir arada öğrenmek istemiştim. Dersleri gördükçe hangi alana yönelmek istediğinizi de belirleyebiliyorsunuz, ben işimi kurarken ve yönetirken bana daha çok yardımcı olabileceğini düşündüğüm derslere yöneldim. Kendi markamı kurarken de bir şirketin nasıl kurulup geliştirileceğinden, üretim aşamalarının nasıl olması gerektiğine kadar aldığım eğitime dayanarak kararlar verdim.

Ülkemizde kadın bir girişimci olmanın olumlu ve olumsuz yanları sizce neler?

Kadın girişimci olmanın olumlu ve olumsuz yanlarından ziyade çalışma hayatında kadın olmanın olumlu ve olumsuz yanları günümüzde de devam ediyor. Kadın erkek eşitliği konusunda her alanda olduğu gibi çalışma hayatında da eşit olduğumuzu kabul ettirip eşit değerler görebilmek için ne yazık ki kendimizi kanıtlamak ve daha çok çalışmak zorunda kalıyoruz. Toplum bu konuda artık daha bilinçli, çok güzel gelişmeler oluyor ama gene de daha yolumuz var. Örneğin son zamanlarda kadınlara verilen sosyal ve maddi destekler arttığı için mutlu olsam da, bir gün çok başarılı bir kadın yönetici olup bu konulardaki gelişmelere ne kadar örnek olabilmek istesem de; "kadın" olduğum için şaşırılarak değil de sadece alanımda çok başarılı bir yönetici olduğum için şaşırılarak anılacağım zamanların gelmesini tercih ederim. Ben endüstri mühendisliği seçerken de erkek ağırlıklı bir sektör olduğu için beni vazgeçirmeye çalışan birçok konuşma gerçekleşti. Bu konuşmaları yapan kişiler ne kadar iyi niyetle kendi deneyimlerinden yola çıkarak konuşuyor olsa da bu durumu değiştirmek için biz yeni nesil kadınlar her alanda var olmalı, yapabildiklerimizi göstermeli, bizden sonra geleceğimizin yolunu kolaylaştırmalıyız.

Sizin gibi ilerlemek isteyen girişimcilere neler tavsiye edersiniz? Ve okurlarımıza son olarak ne söylemek istersiniz?

Kendi deneyimlerime göre üç tane tavsiye verebilirim. Birincisi tutku duyduğunuz ve inandığınız bir alan bulduğunuzda bu yola çıkın ki yolda karşılaştığınız zorluklar sizi yıldırmasın çünkü gerçekten uzun ve zor bir yol olacak. İkinci olarak ise en başta yola çıktığınız fikre sıkıca tutunun ama bununla yetinmeyin. Alanınızda her zaman daha fazlasını öğrenmeye, yenilikleri takip etmeye, kendinizi ve fikrini geliştirmeye devam edin ki başladığınız noktada kalmayın. Son olarak da girişimciyseniz çok büyük ihtimalle bu yolda sizi desteklemeyen, garanti bir işe yönlendirmeye çalışan, sizin inandığınız şeyi basit bir hobi olarak gören birçok kişiyle karşılaşacaksınız. Ama unutmayın ki ne kadar zor bir yola çıkıyor olsanız da ne kadar çok çalışmanız gerekse de günün sonunda bu hayatı siz yaşıyorsunuz ve hayallerinizin peşinden koşmadığınız bir hayatta olmak istemezsiniz.

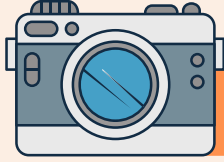

Foto-Sentez

Zehra Kekeç - İstanbul

Hayalhane

Senanur Ceylan

Güneşi gördüm bugün
Tatlı yorgun bakışlarını izledim
Çevresindeki külleri süpürdüm
Bir kıvılcım değdi tenime
Acıyla dağıttım etrafı
Ateşhane karıştı birbirine
Şuleler dört bir yana saçıldı
Boyandı gökyüzü en güzel renge
Dallar uzandı sonra öpmek istercesine
Gökyüzü, güneş, dallar ve ben
Uzandık yağmur gibi yağın maviliğe
Pamuktan yapılmış atlasın üzerinde
Atlasın üzerinde saatlerce baktım güneşe
Beni ısıtan, kucaklayan güneşe
Gökyüzü örttü üzerimizi
Uyuduk, uyurken sarıldık hayallerimize
Tatlı bir telaş dolaşıyordu hayalhanemde
Anlaşılan güneş uyanmak üzere...

Elmanın Günahı

Suheyb

Ölüm yoktu Azrail'in asasında
Şeytan Âdem demeden
Havva elma demeden
Âdem isyan demeden
Ruh, toprak ve balçık
Yaşamak borç kılındı
Bir zaman ve mekân
Belirlendi; 24, 180 ve 360
Müjde ile gelen tecritler
Bilmiyorum hangi mekân ve dil
Yine bir kutsalın habercisi
Ağzında var kelimelerin isyanı
Hayır! Önce ekmek demeli
Ya da yaşamak demeli
Ama geçti gül lekesi ile
Kabullenildi bütün çağlarda
Bir kadının yanında çocuk
Şahit olundu, olunuyor
Eline aldığı herhangi bir oyuncakta
Ve biliyor başladığını
Elmanın günahında

Bağlanıyorum ama, Nasıl?

Psikolojik Danışman Kübra Soylu

“Yakın ilişkilerimde yeterli ilgiyi alamıyorum, başkalarıyla yakınlık kurmakta güçlük çekiyorum, bana genelde soğuk ve mesafelisin diyorlar, terk edilmekten korkuyorum.” Bu gibi düşünceleriniz varsa sebebi bağlanma stillerinizde gizli olabilir ve tüm bunların etkileyicisi hatta belirleyicisi size bakım veren kişi ile ilgilidir denilebilir.

Bağlanma ile ilgili sorularımızın yanıtını, İngiliz psikanalist John Bowlby'nin temelini attığı bağlanma teorisinde bulabiliriz. Yapılan araştırmalar yaşamın ilk aylarından itibaren çocuğa temel bakım veren kişi (ebeveyn) ile çocuk arasındaki ilişkinin, bireyin gelecek yaşamındaki romantik ilişkilerinde büyük rol oynadığını ve ebeveyn ile kurulan bağlanma modeliyle ileriki yıllardaki romantik ilişkilerindeki bağlanma modelinin benzer olduğunu göstermiştir. Yapılan gözlemler ve çalışmalar sonucunda bağlanma 3 farklı kategoriye ayrılmıştır. Bunlar; güvenli, kaygılı ve kaçınan bağlanmadır (Heller ve Levine, 2018).

Güvenli bağlanmaya göre; henüz yaşamın ilk aylarında ebeveyn, çocuğun ihtiyaç halindeki çağrılarına tutarlı ve istikrarlı yanıt verdiği zaman, çocuk kendini güvende ve değerli hisseder. Bu durumda da ebeveynin varlığından şüphe etmeyeceği ve olumsuz durumlarda yanında olacağına inandığı için güvenli bağlanma sağlanmış olur. İleriki zamanlardaki yakın ilişkilerinde de insanlara güven duyar ve yakınlık konusunda rahattır.

Kaygılı bağlanmaya göre; ebeveynin, çocuğa ihtiyacı halinde tutarsız ve istikrarsız bir bakım vermesi yani bugün çok ilgili, yarın ise tam tersi bir o kadar ilgisiz ebeveyn olması durumunda (ebeveyn bir vardır bir yoktur denilebilir) temel güven ve yakınlık oluşmayacaktır. Birey ileriki yıllarında hep bu yakınlığı arayabilir. Bu bağlanma stiline sahip bireyler romantik ilişkilerinde terk edilmekten genelde çok korkarlar, bu yüzden partnerlerini kontrol etme eğiliminde olabilirler ve ne kadar yakın olurlarsa olsunlar partnerlerinin, onlara kendi istedikleri kadar yakın olmak istemeyeceğinden korkabilirler.

Peki bu kişilerle nasıl daha sağlıklı ilişkiler kurulursa gelirse temel noktamız bu davranışların çocukluktan geldiğini bilmemiz ve kaygıyı artırıcı hal ve hareketlerde bulunmamamızdır. Kaygılı bağlanan birey terk edilmekten korktuğu için ona ben buradayım, yanıdayım hissi verilmelidir. İlişkilerinde yoğun öfke yaşayabilirler, bu durumda karşı taraf kontrolü eline alıp ortamın sakinleşmesini sağlayabilir. Kaygılı bağlanan bireyin ise partnerine, “Davranışlarımda daha dikkatli olacağım ama (örneğin) öfke kontrolümü sağlayamıyorsam bana biraz zaman verir misin?” gibi yapıcı konuşmalarda bulunması önemlidir.

Bağlanıyorum ama, Nasıl?

Kaçıngan bağlanmaya göre; ebeveyn, çocuğa yeterli yakınlığı göstermediği ve ihtiyaçlarına karşılık vermediği zaman çocuk kendini güvende hissedemez ve yalnız hisseder. Bu yalnızlık sonucunda değersizlik hissi oluşur ve diğer insanların da ona değer vermeyeceğini ve onlar tarafından istenmeyeceğini düşünebilir, bu sebeple kendi kendine yetinmeye çalışır. Temel inançları: “Başkaları güvenilir değil ve ben kendi kendime yetebilirim.” olmaktadır. İnsanlara kendilerini istenildiği kadar açmaz, samimi davranışlar sergilemez, sergilemek isteseler bile içten içe hep reddedilme korkusu yaşadıkları için bu isteklerini yatıştırabilir ve yakın ilişkilerinde de partnerlerini hep bir mesafede tutma eğiliminde olabilirler.

Bu kişilerle daha sağlıklı ilişkiler kurmamız için bu tür davranışların yine çocukluk yıllarından geldiğini hatırlamamız gerekir. Güven problemleri olduğu için bu kişilerin güvenini kıracak hareketlerde bulunmamak çok önemlidir. Çok fazla sınırları olduğundan dolayı da yakınlığa yavaş yavaş yaklaşılmalı, ısrarcı ve çok fazla ilgi bekleyen taraf olunmamalıdır.

Yakın ilişkiler hayatımızın çok önemli bir parçasıdır ve bu ilişkilerimizdeki davranış ve tutumlarımızın çok eskiye dayandığını bilmek farkındalığımızı artıracaktır. Sahip olduğumuz bağlanma stilimizin değişmesi her ne kadar kolay olmasa da imkânsız değildir. İlişkilerimizde bağlanma stilimize uygun partner seçiminde ve daha mutlu olabilmemizde, hangi bağlanma stiline sahip olduğumuzu bilmemizin ve kendimizi daha iyi tanımamızın faydasının olacağını düşünüyorum. Sağlıkla ve sevgiyle kalın.

Kaynakça:

Heller, R. ve Levine, A. (2018). *Bağlanma-Aşk Bulmanın ve Korumanın Bilimsel Yolları*. (Çev. E. Güldemler). İstanbul: Aganta Kitap

An Uyandı

Sevinç Beysun Sağar

Güneş... Ruhlarına doğdu bulutların.
Isıttı düşlerimi.
Yağmur... Su.
Güneş dans etti her bir damlasıyla yağmurun.
Haleler oluştu, büyü o ışık ve yağmurda mevcut oldu.
Parıldadı dünya.
Süzülüyor damlalar usul usul.
Sakinledi yeryüzü
Güneş gizledi yüzünü
Büyü sıyrılıp gitti onunla
Mumlar aydınlatamaz, ateş işe yaramaz artık
Yakamaz;
Yokluğuyla bile bu kadar var olan güneş gibi...
Düşler çağladı ruhların en derininde
Bugün bitti, dün bitti, yarın bitti.
An başlıyor.
Ruha dokunmak başlıyor.

Kaybolduk Şarkı Dilli Şehirde

Hatice Işık

Hatırlıyor musun Haliç'e karşı göz göze kaç zaman harcadık,
Martının kanadına konup İstanbul'un seyrine daldık.
Karış karış aşkımıza şahit bu kentin koynunda bulduk, sevdik, kavuştuk, âşık olduk.
Çıkmaz aklımdan Gülhane'deki çiçekçi kadın,
Bayılırdı bize çiçek satmaya.
Ya yaşlı fotoğrafçı! Bir de çaycı amcamız vardı,
Beşiktaş'tan, Ortaköy'e ne çok geçişler yapardık biz bize,
Bu koca şehri tavaf eder karış karış bilirdik her canını.
Pierre Loti, Balat misafir ederdi bizi,
Üsküdar'dan yürürken, Kadıköy'e sahil boyu,
Uçan martılar eşlik ederdi sevgimize.
Ceplerimizde İstanbul, aşkı bütün olmuş iki aşkıttık biz,
Kaybolduk yorgun, şiir gibi kokan şarkı dilli bu şehirde.

Şiirhane

Raf

Akşam

Himmet Çokal

Akşam oluyor.

Yağmur bulutlarının ardında koyu bir kızılık,
Gözümün açıldığı şehrin sokaklarından uzakta,
Bir sayfa daha kapanıyor, ömür defterinde.
Hüzne yakın bir his damlıyor içime,
Tüm organlarıma tesir ediyor.

Akşam oluyor.

Gurbet akşamları daha bir efkârlı çöküyor,
Minarelerden yayılan huzura dokunamıyorum.
Ağlamaklı bir şeyler geçiyor zihnimden.
Sokakta mesaiye kalmış son çocuklar,
Sesleriyle dolduruyor oyunlarının içini.
Belleğimden çoktan silinmiş bir geçmiş zamanın
Kokusu sızlatıyor burnumu.

Akşam oluyor.

Yeni ayak basılmış bir memleketin soğuk tavrı tetikliyor yalnızlığımı.
Kararmakta olan manzaramın ruh hali, ete kemiğe bürünüyor ellerimde.
Daha ziyade kaburgamın sol altında,
Çırpınışlarını duyuyorum yüreğimin tik-tak.

Akşam oluyor.

Yorgun argın eve dönüyor babalar.
Ağzının kenarında çiçek açmış sözcüklerle karşılıyor kızları.
Kimiye boş odaların karanlığına gömülüyor.
Akşam türlü türlü oluyor:
Karanlık bazen yeryüzüne,
Bazen de yüreklere çöküyor.

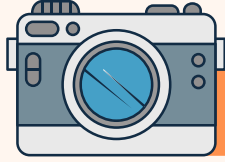

Foto-Sentez

@1bayanigozuyile

@1bayanigozuyile

Gözlerdeki Mezarlar

Muhammet Baran Aslan

Derin bir ölüm uykusundan uyanırmışçasına açtı gözlerini. Dili damağı birbirine yapışmıştı. Seslenip bir bardak su istemeyi düşündü, lakin tek başına yaşadığını hatırladı. Kalkmaya takati yoktu. Donuk gözlerini tavana dikti. Köşelerden örümcek ağları sallanıyordu. Elbise dolabının üst tarafları tozlanmıştı. Ama temizlik yapacak gücü mü vardı? Doksanı çoktan devirmişti. Belediyenin aşevinden gelen yemekler olmasa karnını bile doyuramazdı. Derisi bedenine bir beden büyük gelir olmuştu. Buruş buruş suratını eliyle sıvazladı. Derince iç çekti. Yavaşça doğrulup oturdu.

Dört katlı bir apartmanın giriş katında oturuyordu. Kafasını pencereye doğru çevirdi. Güneş ışıkları gözlerini kamaştırıyordu. Bir elini güneşe siper edip İstanbul'da alışlagelmiş bir durum olan apartman bahçesinde kalmış, yıkılıp dökülmüş, yosun tutmuş, zarif işlemeli üç-dört Osmanlı mezarını seyre daldı. O an içini büyük bir korku kapladı. Ölüm adım adım yaklaşıyordu. Ölüm... Bu kelime zihnini uzun süre kurcaladı. İrkilmişti. Dönüp yatağın sağ yanına baktı. Boş yastık içini burktu. Bunayalı çok olmuştu ama kimsesi olmadığını hiç unutmuyordu. Ne bir eşi ne bir yoldaşı ne de bir evladı vardı şu hayatta. Manken olma hayalleriyle evden kaçıp İstanbul'a geldikten sonra memlekettekilerle de bağları kopmuştu. Yastığa bakmaya devam etti. Şu dünyadan tek başına mı göçüp gidecekti. Ardından bırakacak bir şeyi de yoktu. Hatıraları ise sadece kendi zihnine kazanmış levhalardı. Kendisi gidince onlar da silinecekti yeryüzünden. Hatta ölse cesedi kokana kadar kimse öldüğünün farkına bile varmayacak ve bu yatakta çürüyecekti belki de. Boş yastık gözüne mermerden bir mezar taşı gibi görünmeye başladı.

Zihnini zorladı. Maziye düşünmeye başladı. Aklına üniversite yılları geldi. Bir çocuğu sevdiğini hatırladı. Uzun boylu, yakışıklı ve en önemlisi de zengin bir çocuktü. Kendini zorlarsa da ismini hatırlayamadı. Ama üstü açık kırmızı arabasını hiç unutmamıştı. O zamanlar bütün kızlar onun peşinden koşardı. Tabii kendisi de öyle. Zengindi çocuk, her şeyi vardı. Her şeyi! Biraz daha düşününce aslında hislerinin sevgi değil de hayranlık ve heves olduğunu anlıyordu şimdi. Gözlerinde yaşlar birikmişti ama yüzünde anlamsız bir gülümseme belirmişti.

Diğer yana döndüğünde komodinin üstünde duran yarım bardak suyu gördü. Elini uzattı. Birkaç damla içti. Geri kalanını da avucuna döküp yüzüne, gözüne sürdü. Geri dönüp bir boş yastığa bir de boynu bükük mezar taşlarına baktı. Aniden zihninde bir kıvılcım çaktı. Onu hatırlamıştı. Veysel'i... Veysel belki de şu hayatta onu gerçekten seven tek adamdı. Bilgili, kültürlü, ahlaklı, eli yüzü düzgün, iyi ve başarılı bir insandı. Hocaların gözdesiydi. Sürekli kimseye göstermediği şeyler yazardı. Her hafta bir çiçek getirirdi. İnce çerçeveli bir gözlük takar, felsefe ve edebiyatla ilgilenir, bol bol Türk kahvesi içer, zaman buldukça kitap okur ve küçük yaşta kaybettiği babasından yadigâr olan köstekli saati yanından hiç ayırmazdı. 'Zaman' derdi, 'Zübeyde, zaman bizi biz yapan asıl mefhum. Hayatın bitişlerine ve günlerin başlangıçlarına geçirilmiş bir eklem. Gülüşlerimiz, ağlayışlarımız, dünlerimiz ve yarınlarımız...' Zübeyde bu sözlerden hiçbir şey anlamazdı. Hoş umurunda da olmazdı zaten. Zira Veysel'in kendisi bile umurunda değildi. Sadece ödev yaptıracağı, borç isteyeceği veya işi düştüğü zamanlarda uğrardı yanına. Veysel bunu bilirdi lakin bir insanın, hele ki sevdiği kızın kalbini kırmayacak kadar olgun bir adamdı. Hep yardım etti, her zaman destek oldu ve her dediğini yaptı. Ama bir sorun vardı. Veysel beş parasızdı. Üniversite giderlerini bile zor karşılar, sabahtan akşama kadar çalışıp eline geçirdiği üç kuruşu da kitap, kahve veya Zübeyde için aldığı hediyelere harcardı. Zübeyde ona yüz vermiyordu ama Veysel'in pes etmeye niyeti yoktu.

Yine bir gün işi düşmüştü Veysel'e Zübeyde'nin. Aradı ve sahilde her zaman oturduğu banka gelmesini söyledi. Veysel biliyordu o bankı. Hiç beraber oturmamışlardı o eski bankta ama Zübeyde hakkında her şeyi bilirdi. Hemen üstünü başını düzeltti. Kitaplarını yanına aldı ve krem rengi pantolonu ile yurttan çıktı. Koşar adım yürümeye başladı. İçinde bir umut belirmişti. 'Acaba sonunda hislerime karşılık bulacak mıyım?' diye düşündü. İçi içine sığmıyordu. Birden bir haftadır çiçek götürmediğini hatırladı. Hemen yol üstündeki bir çiçekçiye girip sarı ve kırmızı güllerden oluşan bir buketi kaptı. Son parası ile çiçeklerin ücretini ödedi ve hiç durmadan yoluna devam etmeye başladı. Gözleri sarı güllere takılmıştı. Aslında sarı gül ayrılık demektir. Karşısına bu buketin çıkmasının bir sebebi mi vardı? Kafası karışmıştı. 'Yok canım, ne olacak? Zaten aşkıma bir karşılık bulamıyorum ki.' diye söylenip nefes nefese yürümeye devam etti. Sonunda yetişmişti. Zübeyde yolun karşısındaki bankta arkası dönük olarak oturuyordu.

'Zübeyde!' diye seslendi Veysel. Zübeyde arkasını dönünce el salladı ama çiçek buketini görünce yüzü düşmüştü Zübeyde'nin. İçinden 'Yine mi çiçek!' diye söylenmeye başladı ve Veysel'e fırsat vermeden yolun karşısına geçti. Veysel elindeki buketi ona uzattı. Bir süre sessizlik hüküm sürdü. Sonra Veysel söze başladı:

"Ne oldu Zübeyde, neden çağırdın beni?"

Zübeyde mızımız bir şekilde cevap verdi:

'Biraz zor durumdayım. Kemal'in doğum günü. Gözüne girmek için güzel bir hediye almalıyım. Senden borç para isteyecektim.' dedi. Veysel'in sınırları bozulmuştu. 'Yine mi o züppe!' diye geçirdi içinden fakat bozuntuya vermeden devam etti.

Sana yardım etmeyi çok isterdim Zübeyde ama imtihanlar için birkaç kitap aldım. Son paramı da elindeki bukete verdim. Kusura bakma.' dedi. Zübeyde'nin gözü fal taşı gibi açılmıştı. Sınirinden kulakları kızardı. Ve bağırıp çağırmaya başladı:

'Sen, aptal kitapların ve bu saçma sapan çiçekler! Bıktım tamam mı? Bir daha bana çiçek falan alma!' dedi ve bukete Veysel'in yüzüne savurdu. Veysel donakalmıştı. Zübeyde ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Arkadaş olarak dahi olsa onunla konuşmayı, yanında olmayı seviyordu. Şimdi bunu da kaybedemezdi. Kendine geldiğinde Zübeyde karşı kaldırıma çoktan geçmişti. Hemen atıldı ve hızlı adımlarla yolu yarıladı. Ani bir fren sesi ve bir çığlıkla irkildi Zübeyde. Arkasına dönüp baktığında Veysel'in yolun ortasında kan revan içinde yattığını ve kanlarının sarı güllere bulaştığını gördü. Hemen Veysel'in başına koştu ama iş işten geçmişti. Yine bir aşk hikâyesi başlamadan bitmişti. Ama Zübeyde o an için bir insanın ölümüne, hem de kendisini sevdiği için ölmesine üzülmeden çok buna neden olduğu için korkuyordu.

...

Bir karga sesiyle irkildi Zübeyde. Hayallerden sıyrılmıştı ama gözbebekleri nehir pınarlarına dönmüştü. Boş yastığa dökülen damlalar karmaşık şekiller çizmişti. O an Veysel'in yanında olmasını o kadar çok istiyordu ki. 'Keşke ona karşı böyle davranmayıp bir şans verseydim, bugün burada tek başıma kalmaz onun da ölümüne neden olmazdım. Şimdi anlıyorum ki yıllar sonra onun ölüsüne bile aşık oldum.' diye söylendi.

Yüreği özlem ve kederle yanıyordu. Bir 'ah' çekti. Nasıl olmuştu da daha dün ne yediğini veya kaç yaşında olduğunu bile hatırlamazken yıllar sonra bile bunları hatırlayabiliyordu. Derisinin çekildiğini ve anının terlediğini hissetti. O an kalbine şiddetli bir ağrı saplandı. Kalp krizi geçiriyordu. Biraz çırpındı. Fakat yaşlı bedeninin dayanma gücü kalmamıştı. Birkaç dakika içinde son nefesini verdi ve kafası yanına doğru düştü. Ölü gözleri bahçedeki mezarlara doğru dikilmişti.

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi

Madde 22

Herkesin, toplumun bir üyesi olarak, sosyal güvenliğe hakkı vardır. Ulusal çabalarla ve uluslararası işbirliği yoluyla ve her devletin örgütlenmesine ve kaynaklarına göre, herkes onur ve kişiliğinin serbestçe gelişim için gerekli olan ekonomik, sosyal ve kültürel haklarının gerçekleştirilmesi hakkına sahiptir.

Madde 23

1. Herkesin çalışma, işini serbestçe seçme, adaletli ve elverişli koşullarda çalışma ve işsizliğe karşı korunma hakkı vardır.
2. Herkesin, herhangi bir ayırım gözetmeksizin, eşit iş için eşit ücrete hakkı vardır.
3. Herkesin kendisi ve ailesi için insan onuruna yaraşır ve gerekirse her türlü sosyal koruma önlemleri ile desteklenmiş bir yaşam sağlayacak adil ve elverişli bir ücrete hakkı vardır.
4. Herkesin çıkarını korumak için sendika kurma veya sendikaya üye olma hakkı vardır.

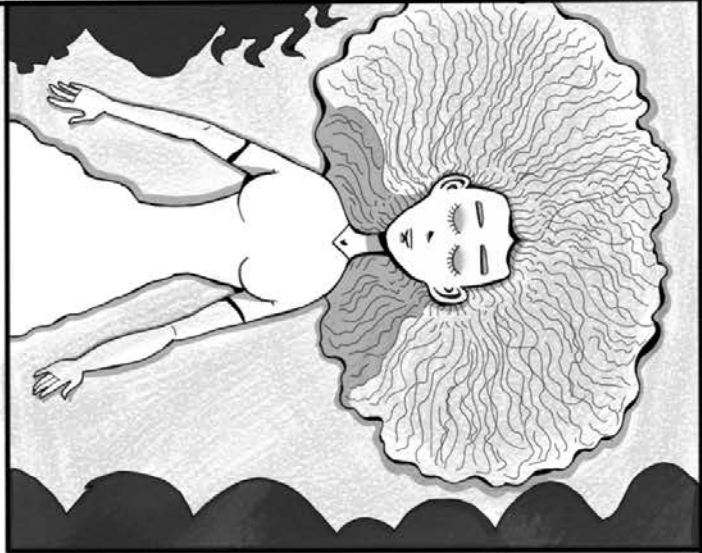
MARS'A DÜŞEN KIZIN HİKAYESİ

Uzun yıldız yılları sakin ve durağan geçen Mars halkının hayatı bir gece gezegenlerine bir kadının gökyüzünden süzülerek düşmesi ile olağan akışından bir süreliğine çıkmıştı.

Tüm Mars halkı peyderpey Mars'ın aya bakan yüzüne toplanmış heyecanla olayın idrakine varmaya çalışıyorlardı.

Gökte süzülerek ağır ağır yüzeye yaklaşıyor ve bir ışık hüzmelerinin içinde parılıyordu. Upuzun saçları her yere dağılmış, ağır hareketlerle dalgalanıyor, ortaya çok ihtişamlı bir görüntü çıkıyordu. Bu mesafeden bile bilinçli olmadığı anlaşılıyor, hiç hareket etmiyor, yalnızca iniyor ve iniyordu.

Yörüngeye girmesinden bir müddet sonra da nihayet yüzeye ulaştı. Meraklı ve bir o kadar da tedirgin gözler, bilinçsizce yerde uzanan kadını inceliyor, süzüyor ama asla dokunmuyorlardı. Çok az bir süre sonra da Mars polisi olay yerine gelmiş ve sahaya giriş çıkışları kapatmıştı. Tüm halk da evlerine yollandı.

Ertesi gün hayat, Mars polisinin alıkoyduğu ve akıbeti belli olmayan kızın söylentileri eşliğinde devam etti.

Hikaye: Demirkan
Çizgi: Ahmet Öztürk

Çizgi Hikaye

SON

Dolu Güğüm

Ezo İdil Çöl

Zaman geçmek bilmiyor
İlerlemiyor o saatin akreple yelkovanı
Bitkin hissediyorum
Ellerimden kayıp gidiyor nice şiirler
Aklımda buruş buruş ediyorum o kağıtları
Bir tek sesin bana iyi geliyor
Bir tek sen bana iyi geliyorsun...

Görüyor musun?
Kalbim yine dolu bir güğüm
Alacaklıyım senden
Sen de alacaklısın benden
Birbirimizde yarım kalmış dualarımız var
Yarım kalmış sevdalarımız...

O gün kendimi kâğıtla kestim ben ortadan
Üstümü başımı yırttım filan
Tüm yazdıklarımda seni ilmek ilmek işledim
Bileklerimi de kestim inceden inceden
Bilmiyorsun seni nasıl sevdim
Bilmiyorsun seni nasıl özledim

Ah benim nazende sevdiğim
Çağırıldığımda bir kerecik olsa bile gelsen ya
Üzmesen beni
Gelsen de sarılsam sana sımsıkı
Ağlasam omzunda
Anılarımda raks eden o acıları unutsam
İyiden iyiye rahatlasam...

Yolculuk

Senanur Ceylan

Yol yakın kervan uzak,
Kuş uçmaz yollardayım.
Zorlu ama sessiz
Bilinmez dertlerdeyim.
Yük ağır zaman hızlı
Meçhulleri soruyorum.
Şifacıyı ararken,
Yorgunlukla susuyorum.
Çöl tozuyla yıkıyor,
hafiften serinliyorum.
Az değil çok gidince,
Epeyce uz gidince,
Çölde vaha buluyorum.
Sanrılar yok oluyor,
dalgalar halinde,
Işıklar saçılıyor.
Gözümdeki karaltılar
İndiriyor süngüsünü.
Yükümü yolcu edip
Yenisini yüklüyorum.
Kızgın güneşe selam durup
Dümenimi kavriyorum.
Kızıldenizden Egeye
Sebepler taşıyorum.
Nil nehrinden başlıyor,
Denizaşırı yolculuğum.
Rotamda ilerlerken
Bugünü düşünüyor,
Yarını düşlüyorum.
Ey yolcu!
Seninle ne zaman
Kesişecek yolumuz?

Yaz Akşamları

Aybike Ulubaş

Yaz akşamlarının bir kokusu vardır. Ağaçlar, deniz esintisi, gökyüzü, çiçekler ve çimenler birleşmiş ve hep birlikte ortaya bu kokuyu çıkarmışlar gibi.. Bu kokunun duyulduğu geceler insan bir nebze üşür ve üzerine bir hırka veya bir şal alması gerekir. Gökyüzü açıkça seçilir ve böceklerin sesleri duyulur. Bütün bunlar bana ilk başta çocukluğumu hatırlatıyor. Böyle akşamlarda yetişkinlerin konuşmalarını dinleyerek bazen annemin kucağında, bazen bir kanepede, bazense başımı bir masaya dayayarak uyuyakalırdım. O uyuyakalırların küçük ve korkulu gönlümde yarattığı huzur hala hatırımda. Hala bazen kalabalık yerlerde uykuya dalmaya çabalayarak o huzuru bir kez daha elde etmeye çalışıyorum.

Fakat artık tıpkı dünya gibi ben de değiştim. Artık o küçük çocuk gibi kendimi annemin, babamın veya herhangi bir kişinin huzuruna tamamen bırakamıyorum. Ve o teslimiyet, tüm karışık, gürültülü ve aslında ürpertici olan o yerlerde uyuyakalmamı sağlayan en önemli etkendi.

Kulağımda insanların söylediği cümleler yankılanırdı. İlk başlarda seslerin kime ait olduğunu dahi ayırt edebiliyordum. Fakat sonra yavaş yavaş sesler sanki tek bir ağızdan çıkıyormuş gibi gelmeye başlıyordu. Daha sonra ise cümlelerle kelimeler birbirine karışıyordu. Hayalperest bir çocuk olduğumdan her gece hayal kurardım. O gecelerde kurduğum hayalleri yıllar sonra şimdi hatırlayamıyorum. Fakat şu yaşımda bile hayaller sayesinde uykuya dalabildiğimden o gecelerin hayallerinin de huzur barındırdığından eminim.

O zamanlar kargaşa yoktu hayatımda. Sakın ha bunu bir çocuğun kargaşaları ört bas eden bakışından sanmayın. Kendi içimde, kendime göre sorunlar yaşıyordum fakat dış dünyam korkunç felaketlerle çalkalanmıyor, annem babam yaşıyor, para sıkıntısı çekmiyorduk. Dünya o zamanlar benim için oldukça kolay bir yerdi. Yaz akşamlarının keskin kokusunun bana hatırlattığı diğer bir zaman dilimi ise birkaç yıl önceye dayanıyor. Dış dünyanın, korkunç felaketlerinin hepsini üstüme sürmeye henüz yeni başladığı bir dönemden bahsediyorum. Düşünceleri karmakarışık bir hal almış ve dünyası tepetaklak olmuş bir genç olan ben, yaz akşamları her gece balkonda benliğim, fikir hayatım ve en çok da aşk üzerine saatlerce, günlerce hatta aylarca kafa yoruyordum. Bazen yıldızları izlerdim ve kilometrelerce ötedekilere ansızın ulaşabilirken bir sokak öteye olan uzaklığa hayret ederim. Daha sonraları anladım ki mesafeleri belirleyen metreler değil duygularmış.

O yaz akşamları gözüme uyku girmez ve çoğu zaman güneş doğduktan sonra odama dönerdim. Aradan geçen yıllar bir masanın üzerinde bile sonsuz huzurla uyuyabilen o çocuğu yok etmiş yerine her gece düşüncelerin ağırlığı altında iki büklüm olmuş, gençliğin henüz en başında olan o uykusuz beni getirmişti.

Bugün ise aynı kokuyu balkonumda duyuyorum. O iki insan da yok artık içimde. Ne huzurla uykuya dalabilecek kadar çocuk aldanişına sahibim ne de dünyanın üzerime yüklediği dertler, tasalar ve kederlerle uykularına mal olacak kadar savaşıyorum. Fakat değişmeyen tek bir şey var, aşk üzerine düşünmek. Ömrümün sonuna kadar da değişeceğini düşünmüyorum.

Ve unutmayın, yaz akşamları çok güzel kokar, dikkat edin...

İnsan Olmasam

Ayşenur Koçak

Bazen diyorum, bir ağaç olsam,
Uzatsam köklerimi toprağa, sımsıkı sarılsam ona,
Hiçbir anıyı unutmadan, kütüğümde yaş alsam.
Göge doğru uzansam,
Selamlasam güneşi her sabah ve akşam.

Bazen diyorum, bir kuş olsam,
Dolaşsam dünyayı,
Bir sürüye katılıp, anlasam yardımlaşmayı,
Özgürce uçsam gökyüzünde,
Kanatlarımda hissetsem rüzgârı.

Bazen diyorum, bir kedi olsam,
Dolaşsam sokaklarda,
Hem gece hem gündüz,
Bir köşede kıvrılıp uyusam,
Uyuduğum her yeri yuvam yapsam.

Bazen diyorum, bir çiçek olsam,
Misler gibi koksam,
Rengarenk yapraklarımla, toprağın boş tuvallerini boyasam,
Saçsam, polenlerimi baharda.

Bazen diyorum toprak olsam,
Tüm bitkilere, canlılara ev sahipliği yapsam,
Hissetsem, tüm dünyanın nefes alıp verişini,
Anlasam hem ölümün hem yaşamın kıymetini.

Bazen diyorum, bir insan olmasam,
Bilmiyoruz, anılarımıza sarılmayı,
Bilmiyoruz, elimizde var olan şeylerin kıymetini,
Sımsıkı sarılmıyoruz hayata, bir ağacın yapabildiği gibi...

Bazen diyorum, bir insan olmasam,
Gökyüzü hep orada, ama bilmiyoruz bakmayı,
Bilmiyoruz yardımlaşmayı,
Bilmiyoruz başkalarından nasıl destek alınacağını, bir kuşun yapabildiği gibi...

Bazen diyorum, bir insan olmasam,
Bilmiyoruz, özgürce dolaşmayı
Bilmiyoruz, yuva denilen şeyin varlığının kıymetini,
Bilmiyoruz, asıl yuvanın her zaman kalbimizde olduğunu, bir kedinin yapabildiği gibi...

Bazen diyorum, bir insan olmasam,
Bilmiyoruz, çevremizdeki renkleri yansıtmayı,
Bilmiyoruz, başkalarına nasıl yardım edeceğimizi, bir çiçeğin yapabildiği gibi...

Bazen diyorum bir insan olmasam,
Bilmiyoruz, yaşamın kıymetini,
Bilmiyoruz, ölümün kıymetini,
Toprağın yapabildiği gibi...

Bazen diyorum bir insan olmasam,
Bir ağaç olsam,
Bir kuş olsam,
Bir kedi olsam,
Bir çiçek olsam,
Toprak olsam,
...

Doğsam her gün yeniden,
Farklı bir canlı gibi görsem hayatı.

Bazen diyorum ki, bir insan olmasam,
Bilmiyoruz ki sevmeyi,
Ne kendimizi ne de başka bir şeyi...

Leylim Leylim

Ahmed Arif

Ben, son kerteye kadar seni düşünüp avunacağım. Belki de şarkı söylerim! Bu sefer çok kuvvetliyim. Sade kuvvetli değil, kafaca ve yürekçe korkunç zenginim de. Seni tanımak, ne yalçın bir kadermiş! Hiç değilse bu sefer hayatımı mânâsız bulmayacağım. Tabii en güzeli umudu kesmemektir. Sağ kalırsam, göreceğünler var Leylâ. Asıl yaşanmağa değer, ağrısız, riyâ-sız, harikulâde günler. “Ağrısız” dedim, bu benim kendim için bir hayli güç ama ne ziyânı var? Bir benim ağrımın ne önemi olabilir ki.

Şu anda yapılmış bir dalganın üstünde boş bir konserve kutusundan farksızsam da, senden kopmanın imkânsızlığını daha bir aşkla duyuyorum. Üzerime Toroslar yıkılmış sanki. Öyle duyuyorum işte. Öyle kesin ve kudretli.

“Gözlerinden, gözlerinden öperim -Bir umudum sende- Anlıyor musun?” Ha, sahi bu sende var mı? Yoksa göndereyim. Şu kırk yılı ne zaman kırk saate indiricen? Hemen yaz, hakikat mektup beklemektir! Patlamak, kendi kendini bitirmek, gebermektir. Ve bunlar şu günlerimin öbür adıdır. Öpeyim canım... Ahmed Arif’in “Leylim Leylim” kitabından (Leyla Erbil’e mektuplarından) alıntıdır.

Mother and Child II, Oil on board, 22 x 14 inches
1980

Paris'te Olan

Paris'te Kalmamın

Zehra Ustaoglu

Selam :)

Şu an Paris yolundayım. Varmama 1 saat kadar bir zaman var. Kalan zamanımı bu yazıya ayırmaya karar verdim. Şimdiden belirtiyorum, bu aslında kendime yazacağım bir yazıydı; sonra dedim ki gezmek isteyenler için de belki (!) bir rota çıkar. Yani size bir profesyonellik vadetmiyorum. Çayınız kahveniz hazırsa başlıyorum.

İçimde Sharapova'yı ön koltukta izleyen Bülent Serttaş heyecanı var. Zihnimde sürekli "Midnight in Paris"i döndürüyorum (Güzel filmdi şimdi, hâlâ izlemediyseniz izleyin bence. IMDb'si 7.7).

Bunun dışında öyle kilise kilise gezmeye, görülecek 25 yerin 25'ini de görmeye niyetim yok. Kendi çapımda takılmayı planlıyorum. Meali sokak sokak gezeceğim.

Türk ve dünya edebiyatçılarının sıklıkla uğradığı kafeleri gezmek planlarımdan biri. Düşüncesi bile heyecan sebebi olmuştur hep benim için (Devrik cümleleri de beyin jimnastiği olarak düşünelim lütfen.). Mesela yazar burada ne düşünmüş, şair ne yazmış; yani aslında tam olarak aradığım: "Ne hissetmiş ve nasıl betimlemiş?" Aradığımı bulsam da muhtemelen bu yazıya yetişmez. Yetişse de belki kendime saklarım. Bakacağız artık.

Kafeleri araştırırken Hoca Tahsin Efendi isimli bir zatın "Paris'e git hey efendi akl u fikrin var ise / Âleme gelmiş sayılmaz gitmeyenler Paris'e" dediğini de okudum; bu edebiyatçıların (Yahya Kemal Beyatlı, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ahmet Haşim, Peyami Safa, Nedim Gürsel, Cahit Sıtkı Tarancı, tabii ki Nazım Hikmet vb.) Paris günlerinde hep jurnal* tuttuklarını, tutmayanların pişman olduklarını da.

*Jurnal, İtalyancası "giornale" veya Fransızcası "journal" olan "günlük, günce" sözcüğünden alıntı. Bizdeki manası ise daha çok ihbar anlamına gelmekte. Acaba neden?

"Türk Edebiyatında Paris" adlı bir kitap bile var. Sırf bu kente özel söylemlerin toplandığı bir kitap...

Hava 28 derece şu an, biraz hissettirdi de o yüzden belirtme gereği duydum. Yanlarından geçtiğim insanların konuşmalarını duyuyorum, muhteşem bir aksan! Her an Namika gibi: "Je ne parle pas français / Aber bitte red weiter" diye seslenebilirim.

Fransızca da öyle bir dil ki hani biraz zorlasam anlayacakmışım gibi de hissediyorum...

Sokak sokak geziyorum gerçekten. Bu durum bana Paris'in hakkını veriyormuşum gibi hissettiriyor. O tam anlamıyla minicik Fransız balkonlarını envaiçeşit çiçeklerle süslemiş olmaları çok tatlı. Etrafta hoş bir koku var; sanırım yasemin çiçekleri...

Lidl'ı Almanya'dan mütevellit tanıdık bulunca bir şeyler satın aldım oradan. Artık otele kadar "Parisian"lığımdan eser yok; Bim poşeti var elimde.

Bir sanat galerisine girdim. Eserler mükemmeller ama aynı zamanda korkutucular da. Konsept genel anlamda "daydream, disgrade, darkness" üzerine.

Görevli kız aşırı tatlıydı. Benim Fransızcam, onun da İngilizcesi olmadığı için hissikablelvuku ile anlaştık. Olsun ama insanın önce anlaşmaya niyeti olacak. Bana bir sürü sergi kartpostalı verdi. Umarım tekrar gelirim ve diğer sergileri de ziyaret edebilirim.

Sırada Café de Flore var. Paris'in en ünlü kafesiymiş. Adını Roma mitolojisindeki çiçek tanrıçası Flora'dan almış. En ünlü müdavimleri Picasso, Sartre ve Camus olarak geçiyor.

Paris'te Olan Paris'te Kalmamın

Çilekli tart ve soğuk kahve istedim. İtiraf etmeliyim, içtiğim en iyi soğuk kahveydi. Tart da bir o kadar iyi. "Kalite asla tesadüf değildir." buraya en uygun motto olurdu herhalde. Kahve o kadar iyiydi ki her yudumu kutsayarak içtim denebilir (abarttt).

Neyse şimdi Şanzelize'ye gidiyorum. Emin değilim ama Türkiye'de bir kafe var sanırım aynı isimli, bu yüzden gözümde nargile içen bir kalabalık görüntüsü canlanıyor. Şimdi bu konuya bir update vereceğim inşallah.

İsminin yazılışı beni şaşırttı (Champs-Élysées), gerçi Şanzelize olduğunu da sanmıyordum herhalde.

Upuzun bir cadde ve Dior gibi yüksek kalibrede mağazalar var. Ünlü olduğunu hissettiğim kişiler korumayla geziyorlar. Üzülmenin korumasız olanlar da var benim gibi...

An itibarıyla Ressamlar Tepesi'ndeyim. Tepe derken cidden tepeymiş burası. Tepecik falan değil.

Yukarıya ulaştığınızda Paris'i izlemek mümkün.

Golden hour zamanı... Her ölümlü şu kısıtlı ömründe en az bir defa Paris'te golden hour deneyimi yaşamalı.

Denizi yoksa da denizi olan bir şehir hissiyatı veriyor Paris. Geceleri de neredeyse her yer açık. Kaldığım otelin karşısında Hindistanlı bir adamın minik bir bakkalı var; o bile açık. Ben saat 23'te kısıtlama başlıyor sanıyordum fakat metrodaki görevli artık kısıtlama olmadığını söyledi :). Metroların kullanımı çok basit; otobüsler, yani en azından o an benim denk geldiklerim, çok temiz ve klimalı. 3 bölge için geçerli olan günlük bilet ise 10 Euro.

Akşam Eyfel'e gittim. Etraf bildiğiniz çayır çimen, kule görece büyük bir parkın tam ortasında kalıyor. Yerde aynı Sultanahmet'teki gibi küçük, ışıklı Paris figürleri satılıyor (Sultanahmet'te Paris figürleri satılıyor gibi bir cümle...).

Eyfel Kulesi'nin, Fransız Devrimi'nin 100. yıl kutlamaları çerçevesinde düzenlenen Expo 1889 Paris Fuarı'nın giriş kapısı olması için inşa edildiğini biliyor muydunuz? Şimdilerde Paris'in simgesi olsa da bir zamanlar Paris'in görsel itibarını zedeleyebileceği dahi düşünülmüş...

Sen Nehri'nden bahsetmesem olmaz. Paris bu nehrin çevresine kurulmuş ve üzerine (tabii ki) farklı noktalarda 37 tane köprü inşa edilmiş.

Neyse, çok da teorik bilgi vermek istemem. Bir Google'ladığınızda hepsi çıkıyor zaten. Biraz daha ilginç bir şeyler arayanlar için Ekşi Sözlük'teki "seine nehri'nin gizemli kadını" başlığını önerebilirim.

15.06

Bugün otelden çıkış yaptım. Sorunsuz bir konaklamaydı. Biraz önce Louvre'a gittim ama maalesef kapalıydı. Şimdi ünlü mezarlığa doğru gidiyorum ama aklım hala Ressamlar Tepesi'nde... Sanırım en çok beğendiğim bölge orasıydı.

Paris'te Olan Paris'te Kalmamın

Ahmet Kaya'nın mezarının üzerine kendi adlarını yazanlar olmuş. Bir de bu temizlenmiş hali. Nasıl bir kafa Allah'ım. İnsan ne dese bilemiyor ciddi.

"Gurbette akşam oldu yine rüzgâr peşindeyim." Nur içinde yatsın...

Pasajları gezdim. Kahire Pasajı kapalıydı, içerde inşaat vardı sanırım. Cour du Commerce Saint-André, Grand Cerf ve Bourg l'Abbé en çok beğendiklerimdi. Paris'in 2. bölgesinde bulunuyorlar.

Yeniden Ressamlar Tepesi'ndeyim. Bir müzisyen, akordiyonuyla "La Vie En Rose" çalıyor... Tam hayal ettiğim gibi :).

Bir amcayla tanıştım ressamlardan; sevgilisi Türk'müş, kendisi Macar. Notre Dame Lisesinde beraber okumuşlar ama ayrıntılar çok havada kaldı. Malum dil problemleri...

Sonra bir şeyler yemek için Yunan restoranını anımsatan bir yere oturunca başka bir ressamla daha tanıştım. Portreni çizeyim dedi ve yok demeye kalmadan başladı çizmeye, neyse ben de ses çıkarmadım. Muhabbeti güzeldi o sebepten yani. Yoksa portre benden çok Dua Lipa'ya benziyordu... Çok kıpırdamışım da ondan böyle olmuş :D.

"Zamanında Mısırlı bir kızı çok beğendim, sonra gidip Mısır'da ziyaret ettim onu, ama orada bambaşka biriydi..." dedi. Dedim "Hocam olur öyle şeyler sen çok takılma..." Çok muzip ve aynı zamanda insan sarrafı bir beyefendiydi diyebilirim. Bunu hakkımda yaptığı yorumlardan çıkardım tabii ki.

Bu arada Paris'te her konu tek bir konuya bağlanıyor. Türkiye'de siyasete denk denebilir. Bir ara bunun psikolojik tahlilini yapsak hiç fena olmaz.

İlber Ortaylı'nın "Bir şehir nasıl gezilir?" önerilerini 7/7 tutturuyorum. Bunu belirtmeden geçemem. Bence de bir şehir aynen böyle gezilir, fazlası olabilir ama eksiği yok.

Şimdi bu yazıyı bana kalsa yüz kere daha düzenlerim ve siz de biliyorsunuz ki bunun bir sonu yok. O yüzden benden şimdilik bu kadar.

Son olarak gezdiğim yerleri de basitçe aşağıya sıralıyorum. À la prochaine!

- Galerie Arts Factory
- Café de Flore
- Père Lachaise Mezarlığı
- Champs-Élysées (Şanzelize) Caddesi
- Grand Cerf Pasajı
- Cour du Commerce Saint-André
- Montmartre (Ressamlar Tepesi)
- Sacré-Cœur Bazilikası
- Eyfel Kulesi
- Sen Nehri (Seine)

Şifre

Muhammet Baran Aslan

Yedi günün ardından bir adam...
Yedi kara parçasının ardından Seylan...
Seylan'ın ardından bir tepe...
Tepenin ardından bir tufan...
Tufanın ardından Nehr-i Nil...
Nil'in ardından on emir...
On emirin ardından on üç adam...

Biri bir gün,
(Başında halesiyle tanınan)
Kanatlandı aniden.
Kalan on iki adama
Eklemlendi boynuzlu bir pagan!

Biri bir gün anasır-ı erbaaya
Ve kubbe-i dünyaya
Hatta
Edesa'ya, Beyt'ül Makdis'e, Antakya'ya
Dikmek istedi
İspanyol gümüşünden mürekkep
Bir prizma, bir kale, bir flama...

İki nehrin arasında doğan bir kavmin
En siyah derili adamları
O güzel gözleriyle geldikleri vakit bu topraklara
Kalkan sesleri ve savaş naralarıyla,
Açtılar çetelerini tüm adalara.
Kaçıştı eski zindanlarda
Ve kaya diplerinde sürünen yılanlar!

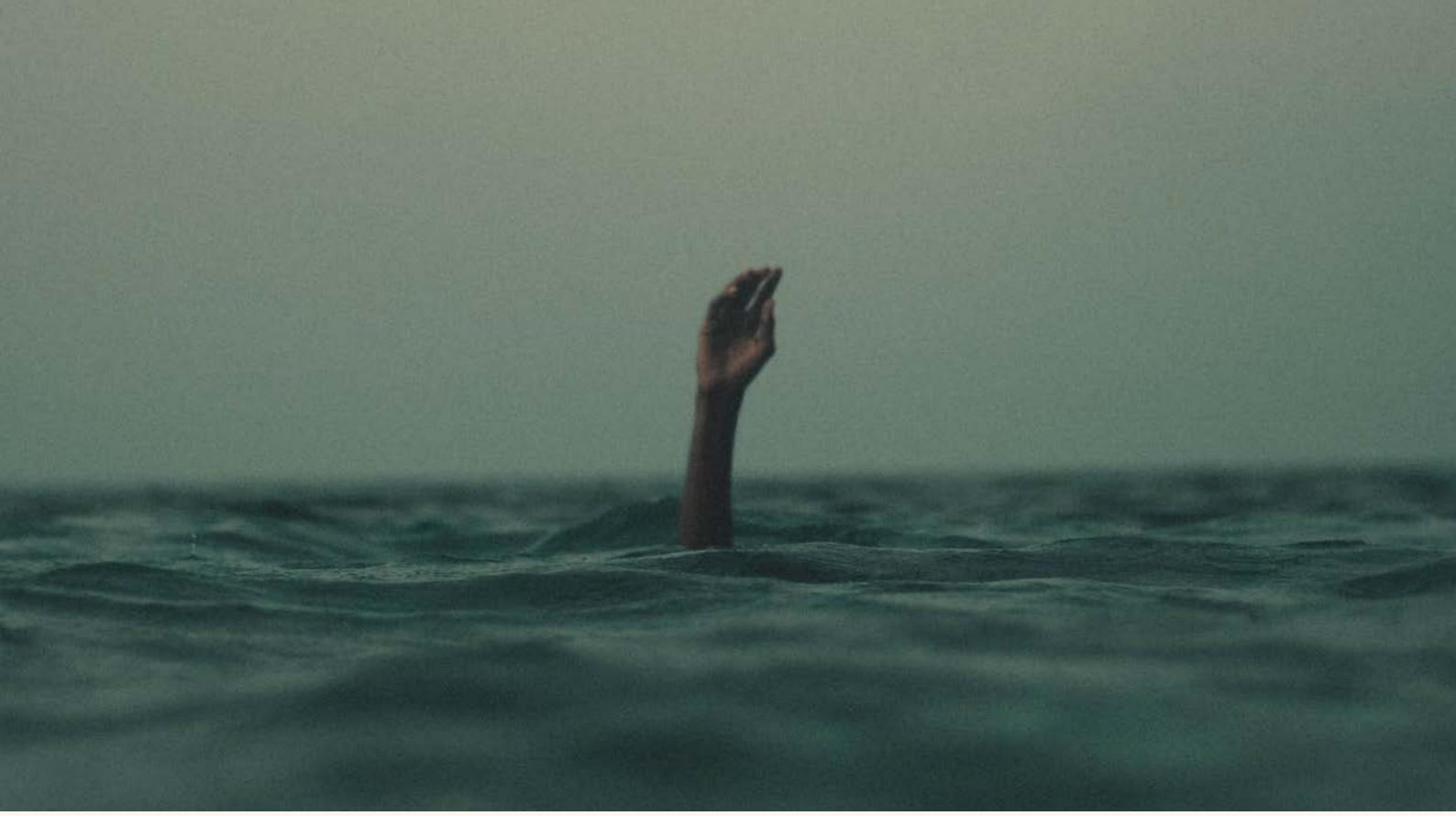
Tam yirmi asrın ardından
Altın suyuna batırılmış
Küf kokulu adamlar
Dünyanın tüm kıtalarına
Ve üç kitaba
Ekin çemberleri gibi
İleri geri sözler kazıldılar.
Her yıldızın bir memleketi gösterdiği
Her yelkenlinin bir memleketi işgal ettiği
Mevsimlerdi...

Şimdi eminiz ki
Birileri izliyor bizi...
Birileri birilerinin
Fısıltılarını fısıldıyor kulaklarımıza.
Biri bir göz işliyor her duvara.
Biri bir kadın oluyor saçlarını savura savura.
Biri bir atomla oynuyor yer altında.
Biri bir ayin yapıyor Kaf dağında...

Oyuk dünyalar
Kızıl cehennemlere benziyor zihinlerimizde.
Zihnimize atılan bir böcek
Bir bilmece düzüyor ince ince.
Avuçlarımızın içlerinde
İşildayan ve gözlerimizi yakan varlıklar
Kapkara bir dünyanın
Karantina altına alınmış kölelerine
Döndürürken beşeriyeti
Çiftliklerde zaman eşit paylaşılmıyor
Bin dokuz yüz seksen dörtten beri...

Sonra bir adam çıkıyor ortaya.
Ardında muasır dailer
Ve muasır milletlere tapan fedailer...
Yeni dünyaya yeni düşler bahşediyorlar.
Ama gün gün yırtılıyor perdeleri!

Bu dünyanın en garip
En acı efsanesi.
Ama kim bilir?
Belki bir gün
Peşime düşer cinler
Ya da
Bosna ve Çin piramitleri gibi
Keşfeder birileri yazdığım şifreleri.

Ben Bugün Bir Kalp Kırdım

Demirkan

Yine o hisle sarılıp sarmalandım. Uzun zaman olmuş, unutmuşum nasıl hissettirdiğini. Yürüyorum ya hani bir yolda, bazen engebeli, bazen düz, bazen tırmanmam gerekiyor, bazen geri dönmem... İşte tam dümdüz bir kısmındayken o yolun, ayağımın altındaki toprak adeta bir rögar kapağı gibi açılıyor ve dipsiz bir şekilde düşmeye başlıyorum.

Ruh dünyamda bunları yaşarken de odamda yalnızım ve adeta zamanın ağır çekim akışında boşluğa boş gözlerle bakıyorum. Kıl kıpırdamıyor odada. Her şey ama her şey yerli yerinde. Sandalyemde oturuyorum. Masadaki kalemlik bir an ilgimi çekiyor. Ortam iyice sessizleşiyor ve hayal dünyası ile gerçek dünyam birleşiyor. Sandalyem üzerinde düşmeye devam ediyorum.

Uzun zaman olmuş...

Hatırlamıyordum bile en son ne zaman oldu böyle bir şey. Yavaş yavaş gelmeye başladı aklıma eskiler. İlk gelense belki de şu ana kadar bu anı bir daha yaşamamamı sağlayacak bir tavsiyeydi ortaokuldan:

“Neden bu kadar çirkin konuşuyorsun?!”

Yaşıttım M'nin vermiş olduğu bir ders o zamanlar... Uzunca düşündüğümü hatırlıyorum o an. “Evet haklı!” demiştim. Neden böyle konuştuğumu anlamamıştım. Belki de ilk o zaman farkına varmıştım kemiği olmadığını. Yaşam da işin “Nasıl?”ını göstermişti adeta. Bugün önüme baktığımda gördüğüm şeyse M'nin dersinden bir kez daha kalmış olduğumdu. Evet, yine geçememişim ve inanın, kalmak için yapmam gereken tek şeyi yapmıştım:

Bir insanın kalbini kırmıştım!

Ben Bugün Bir Kalp Kırdım

Nasıl bir hismiş unutmşum. Tekrarlıyorum. Çünkü unutmşaydım yapmazdım. Aynı hatayı tekrarlamazdım belki yüzüncü defa.

Sonuçta, kalp kırıkları tamir edilmez, yapıştırılınca aynı da durmazlar. Ama toplamazsan da bir yerlere batarlar. İncinebilir... İncitebilirsin. Hasılı duramazsın böyle. Bir şeyler yapman gerekir.

Bir de olay yerine ilk "vicdan" gelir. Vicdan senin o kapkaranlık boşluğa düşüşünde gözünü senden ayırmayan biri gibi seninle düşer de düşer. Sana doğru seslenir durur. Hiç gözünü kırpmaz. Ne kadar seninleyse o kadar hissedersin düştüğünü, o kadar duyarsın sesini. İkinizi de kurtarmak istersin ama önceliğin vicdanındır. Onu susturmak istersin. Şu kadar var ki iyi bir vicdan susmaz. Ne kadar sesini kısmaya çalışsan da ya sustuğunu sanırsın ya da duymazlıktan gelirsin. Ve benim gibi böyle bir hatayı tekrarladığında fark edersin ki hiç susmamış, hep bir şeylerden yakınıyor durur, fark etmeni beklemiş senin.

Evet vicdanım. Varlığını bir daha hatırlattın. Tebrikler! Lütfen şimdi de yardım et egomu yerlere vuralım. Çünkü beni çürütmeye devam ediyor.

Sadece isterim ki kaybetmeyelim ona karşı. Kırıkları toplamak da bir özür ile olsun önce. Belki düşmeye bir dur deriz. Özrümüz kabul edilir de emin oluruz, daha fazla düşmekten kurtulduğumuzdan. Ama emin olamayız, yukarı tekrar çıkıp çıkamayabileceğimizden.

Yalnızca umut ederiz.

RAF

*Edebiyat
Fikir
Kültür
Sanat*

rafdergi20@gmail.com

raf_dergi

raf.dergi

Bir RAAF raf DERGİ Dergi ürünüdür.